

ZNAMENJE U KANI (Iv 2,1-12)

Izvještaj o svadbi u Kani slijedi standardnu formu izvještaja o čudu: situacija ili uvod (1-2); priprava za čudo (3-5); čudo (6-8); zaključak (9-11). Redak 12 spaja izvještaj o Kani sa slijedećom perikopom koja govori o čišćenju hram (2,13-22).

1. Uvod (1-2)

Trećeg dana bijaše svadba u Kani Galilejskoj. Bila ondje Isusova majka. Na svadbu bijaše pozvan i Isus i njegovi učenici.

Reci 2,1-2 predstavljaju uvod u izvještaj i navode okolnosti događaja koji se donosi. Situacija: svadba; vrijeme: treći dan, vjerojatno od posljednjeg spomenutog (usp. 1,43); mjesto: Kana; osobe: Isusova majka koja se kod Ivana spominje u 2,1-12; 6,42; 19,25-27, uvijek bez imena, Isus, njegovi učenici. Koji učenici? U 1,35-51, tj. tekstu koji prethodi izvještaju o znamenju u Kani, Ivan opisuje kako ja Isus skupio oko sebe prve učenike. Autor navodi i njihova imena: Andrija, Šimun Petar, Filip, Natanael. Ime učenika koji s Andrijom želi vidjeti gdje Isus stanuje autor ne spominje, ali i on je tu. Prema Barrettu tu su već sva dvanaestorica.

Treći dan o kojem se u 2,1 govori sedmi je dan od prvog tjedna u koji Ivan smještava prve događaje koje opisuje u svom evanđelju. Temelj za ovakvu tvrdnju je priloška oznaka vremena sutradan koja dolazi u Iv 1 tri puta (1,29.35.43), te tako imamo radnju podijeljenu u četiri dana: 1. dan (1,19-28) – svjedočanstvo Ivana Krstitelja pred Židovima; 2. dan (1,29-34) – Isus dolazi Kristitelju koji ga naziva Jaganjcem Božjim; 3. dan (1,35-42) – Andrija i drugi učenik slijede Isusa; Andrija dovodi brata Šimuna k Isusu; 4. dan (1,43-41) – Isus poziva Filipa koji mu potom dovodi Natanaela. Treći dan nakon ta četiri dana je 7 dan i znamenje u Kani s kojim se kompletira uvodni tjedan koji sadrži Ivanovo svjedočanstvo, prikupljanje prvih učenika i prvi Isusov javni nastup (Kana). Ovaj uvodni prvi tjedan aludira na prvi tjedan u Knjizi postanka, tj. na tjedan stvaranja. (Post 1,1-2,5). Sedmi dan stvaranja bila je subota, dan počinka. Kod Ivana sedmi dan postaje prvi dan novoga stvaranja koje ostvaruje Isus svojim poslanjem koje započinje upravo u Kani.

Izraz *treći dan* može biti aluzija na Hoš 6,1-2 gdje Bog treći dan intervenira i donosi spasenje svom narodu. Usp. Hoš 6,1-2: *Hajde, vratimo se Jahvi! On je razderao, on će nas iscijeliti: on je udario, on će nam poviti rane; poslije dva dana oživit će nas, trećeg će nas dana podignuti, i mi ćemo živjeti pred njim.*

U kontekstu Ivanovog evanđelja Kana predstavlja početak ispunjenja obećanja koje Isus daje Natanaelu i svojim učenicima u 1,50-51: *50Odgovori mu Isus: "Stoga što ti rekoh: 'Vidjeh te pod smokvom', vjeruješ. I više ćeš od toga vidjeti!" 51I nadoda: "Zaista, zaista, kažem vam: gledat ćete otvoreno nebo i anđele Božje gdje uzlaze i silaze nad Sina Čovječjega."* Otvoreno nebo i anđeli

Božji koji silaze i uzlaze nad Sina Čovječjega aludira na Post 28,12 (Jakovljeve ljestve). Ovdje izraz služi kao slika koja želi reći da nam se po Isusu nebo otvorilo, tj. u njemu nam se Bog objavio. Anđeli koji silaze i uzlaze na Sina Čovječjega slika su Božje prisutnosti u Isusu, njegove božanske naravi. Tri dana u Bibliji označava uglavnom vrlo kratak vremenski period. Dakle samo tri dana nakon obećanja (1,50-51) slijedi početak ispunjenja. Usp. 2,11: *Tako, u Kani Galilejskoj, učini Isus prvo znamenje i objavi svoju slavu te povjerovalaše u njega njegovi učenici.*

2. Priprava za čudo (3-5)

Kad ponesta vina, Isusu će njegova majka: "Vina nemaju." Kaže joj Isus: "Ženo, što ja imam s tobom? Još nije došao moj čas!" Nato će njegova mati poslužiteljima: "Što god vam rekne, učinite!"

Marijino pažljivo oko primjećuje problem koji se pojavio. Upoznaje Isusa s neugodnom situacijom u kojoj se našla prijateljska obitelj. Očito je da očekuje Isusovu čudesnu intervenciju koja jedina može spasiti situaciju. Puna vjere u Isusovu moć obraća mu se spontano kao majka. Marijina riječ Isusu *Vina nemaju* međutim nije direktna molba. Ona upoznaje Isusa sa potrebom mladenaca, ali poštuje njegovu slobodu. Ne prisiljava ga na djelovanje. Slično će Marija i Marta u Iv 11,3 obavijestiti Isusa o bolesti njihova brata Lazara: *Gospodine, evo onaj koga ljubiš, bolestan je.* I ova obavijest je indirektna molitva, bez prisile, s povjerenjem. Isus uslišava obje indirektna molitve, ali sa zadržkom. U Iv 11 Isus namjerno ne hita odmah k Lazaru da ga ozdravi već pušta da ovaj umre, da bi uskrisivši ga njegovi učenici povjerovali u njega (usp. 11,15). Ovdje u Iv 2 Isus na Marijine riječi odgovara: *"Ženo, što ja imam s tobom? Još nije došao moj čas!"*. Ovaj odgovor traži objašnjenje.

Pitanje *Ženo, što ja imam s tobom?* je zapravo hebraizam, tj. uobičajeni izraz, fraza koja se više puta pojavljuje u SZ-u. Grčki τί μοι καὶ σοι prijevod je hebrejskog מָה־לִּי וְלָךְ. Kralj David ovim riječima dvaput odbija prijedlog Abišaja da se ubije Šimej koji je proklinjao kralja dok je ovaj bježao pred Abšalomom iz Jeruzalema (2 Sam 16,10; 19,23: *Što ja imam s vama, Sarvijini sinovi, te me danas uvodite u napast?*). Istim se riječima udovica iz Sarfate obraća Iliji: *Što ja imam s tobom, čovječe Božji? Zar si došao k meni da me podsjetiš na moj grijeh i da mi usmrtiš sina!*" (1 Kr 17,18). Istim riječima Elizej odbija proročku uslugu izraelskom kralju: *Što ja imam s tobom? Potraži proroke svoga oca i proroke svoje majke!* (2 Kr 3,13). Kod sinoptika su nečisti dusi koji se tim riječima obraćaju Isusu želeći da ih pusti na miru: *Što ti imaš s nama, Isuse Nazarećanine? Došao si da nas uništiš? Znam tko si: Svetac Božji!* (Mk 1,24; slično Mk 5,7; Lk 4,34).

Izraz *Ženo, što ja imam s tobom?* neuobičajen je za odnos sin – majka i označava u Bibliji općenito odbijanje, neprihvatanje ili odvajanje, distancu. U čemu se sastoji odvajanje, odnosno odbijanje u Iv 2,4? Očito Isus ne odbija

učiniti čudo, ali odbija kontekst u kojem Marija traži čudo. On ga čini, ali ne prvenstveno zato jer to traži njegova majka ili jer ga na to prisiljava potreba mladenaca. Za čudo koje će Isus učiniti, tj. za mesijansko poslanje koje Isus čudom u Kani započinje nije odlučujuća molba njegove majke ili ljudska potreba već Božja volja. Drugim riječima Isus uslišava molbu svoje majke i priskače u pomoć mladencima u potrebi prvenstveno zato jer je to u skladu sa voljom nebeskog Oca koja u potpunosti određuje njegovo djelovanje.

Kada je u pitanju Isusovo mesijansko poslanje nikakav ljudski utjecaj, pa bila to i njegova majka, ne dolazi u obzir. Radi dobra svojega poslanja Isus se distancira od svojih rodbinskih veza. Isto će to tražiti i od svojih učenika koji ostavljaju svoje roditelje da bi ga slijedili (usp. Mk 1,16,20). Marija je to distanciranje očito shvatila na pravi način. Za vrijeme Isusova djelovanja ona se povlači u sjenu. Izlazi na scenu tek u času njegove smrti (Iv 19,25-27). Slično odvajanje Isusa od Marije nalazimo i kod sinoptika. U Lk 2,49 Isus odgovara Mariji i Josipu koji su ga tri dana tražili: *Zašto ste me tražili? Niste li znali da mi je biti u onome što je Oca mojega?* Kod Mk 3,31-35 čitamo kako su Isusa tražili njegova majka i braća. Isus odgovara: *«Tko je majka moja i braća moja?» I okruži pogledom po onima što su sijedjeli oko njega u krugu i kaže. «Evo majke moje, evo braće moje! Tko god vrši volju Božju, on mi je brat i sestra i majka».* Usp Mt 12,46-50; Lk 8,19-21. Dakle iznad rodbinskih veza jest Božja volja.

Još nije došao moj čas! Izraz *čas*, grčki ὥρα, od temeljnog je značenja za četvrto evanđelje. U 1,39 označava normalnu uru ili sat. Češće se odnosi na posebno, eshatološko vrijeme koje zapravo već počinje s Isusom, s njegovim mesijanskim djelovanjem. Usp. 4,21,23; 5,25,28: *Zaista, zaista, kažem vam: dolazi čas - sada je!*). Karakteristično za četvrto evanđelje je međutim da s terminom *čas* Ivan označava Isusovu smrt na križu i njegovo uzvišenje u slavi (7,30; 8,20; 12,33,27; 13,1; 17,1). Čas njegova uzvišenja (smrt, uskrsnuće i uzašašće) bit će čas njegove proslave. Čitavo Isusovo mesijansko poslanje koje započinje sa znamenjem u Kani usmjereno je prema tom času. Isus već u Kani objavljuje svoju slavu, tj. otkriva tajnu svoje osobe. Usp. Iv 2,11: *Tako, u Kani Galilejskoj, učini Isus prvo znamenje i objavi svoju slavu te povjerovaše u njega njegovi učenici.* Čitavo Isusovo djelovanje Isusa proslavlja, tj. predstavlja objavu njegova božanskog identiteta. Ta objava, tj. proslava doživjet će svoj vrhunac u Isusovom uzvišenju, tj. u njegovom času.

Ženo, što ja imam s tobom. Takvo obraćanje majci ne pristoji se sinu, ali se pristoji Mesiji. Rečenica *Još nije došao moj čas!* označava da je odvojenost privremena. Kada dođe njegov čas, tj. na svršetku njegovog mesijanskog poslanja, u trenutku njegove smrti na križu, odvojenost će prestati. U tom trenutku Marija kao majka Isusa bit će ponovno uz svoga sina kao i na početku njegovog djelovanja u Kani. Dok bude visio na križu ponovno će joj se obratiti sa naslovom *Ženo* i predat će joj svoga ljubljenog učenika za sina (19,26). Dakle uloga Marije kao majke Isusove prestaje s početkom Isusovog javnog djelovanja i započinje ponovno na svršetku Isusovog mesijanskog djelovanja. Marija je ona

koja kao majka rađa, hrani, odgaja, podiže Isusa do njegove zrele dobi. Marija je ona kojoj Isus povjerava duhovno materinstvo nad ljubljenim učenikom, tj. nad Crkvom koju umirući rađa. U međuvremenu Isus, slobodan od bilo kakvih ljudskih utjecaja, osobito onih rodbinskih, vrši svoje poslanje u skladu s voljom Božjom.

Marija ne razumije Isusove riječi kao uvredu, jer to one nisu ni bile. Bez obzira na zadržku ona ima povjerenja u svoga sina. Ne pravi na njega nikakav pritisak, već poručuje slugama da učine sve što im kaže. *Vina nemaju* i *Učinite sve što vam kaže* jedine su Marijine riječi u čitavome Ivanovom evanđelju. Ova zadnja rečenica podsjeća na faraonove riječi u Post 41,55: *Idite k Josipu, i što god vam rekne učinite!* Josip ima rješenje za glad koja će udariti Egipat. Isus ima moć riješiti problem nedostatka vina.

3. Čudo - Voda postaje vino (6-8)

6A bijaše ondje Židovima za čišćenje šest kamenih posuda od po dvije do tri mjere.

Šest kamenih posuda služilo je za obredno čišćenje prije obroka (pranje ruku). Jedna mjera iznosi oko 40 litara. Dakle posude su zajedno sadržavale između 480 i 720 l, vjerojatno otprilike 600 l. Primjećujemo minucioznost s kojom evanđelist opisuje posude i ogromnu količinu vode koje sadrže. Voda je služila za obredno pranje ruku prije jela. Čak ako je bilo i puno ljudi na svadbi količina vode je prevelika.

7Kaže Isus poslužiteljima: "Napunite posude vodom!" I napune ih do vrha.
8Tada im reče: "Zagrabite sada i nosite ravnatelju stola." Oni odnesu.

Isus upućuje slugama dvije precizne naredbe i oni ih izvršavaju. Židovske posude pune se vodom koja postaje vino. Novo vino je stvoreno u starim posudama. Simbolički ovo označava da se novost koju Isus donosi događa u židovskom ambijentu. Posude su napunjene do vrha. Ogromna količina vode koja postaje vinom, najveća moguća, označava neizmjernu količinu dara koju Isus donosi. Istu poruku ima broj od 5000 ljudi koje Isus hrani u Iv 6.

Upravitelj stola je vjerojatno bio jedan od gostiju zadužen da gustira vino ili da predsjeda gozbi.

4. Zaključak (Iv 2,9-11) – simboličko tumačenje

9Kad okusi vodu što posta vinom, a nije znao odakle je - znale su sluge koje zagrabiše vodu –

Ovaj redak naglašava neznanje upravitelja stola i znanje slugu što se tiče porijekla vina, tj. čuda koje se dogodilo. Sluge su svjedoci transformacije, pretvaranja vode u vino. U Iv je važna tema porijeklo Isusovih darova i moći, u konačnosti njega samoga. Ivan često suprotstavlja Isusovo znanje da on dolazi od Boga sa neznanjem i pogrešnom sigurnošću u vezi s njime sa strane njegovih sugovornika (usp. 7,27-28; 8,14; 9,29-30)

...ravnatelj stola pozove zaručnika 10i kaže mu: "Svaki čovjek stavlja na stol najprije dobro vino, a kad se ponapiju, gore. Ti si čuvao dobro vino sve do sada."

Primjedba upravitelja stola sadrži najprije jednu očitu konstataciju koju nije potrebno tumačiti. Prema riječima ravnatelja običaj je bio činiti dakle suprotno od onoga što se dogodilo u Kani. Najprije se pilo dobro vino, a kasnije loše. Nemamo izvanbiblijskih tekstova koji bi potvrdili ovaj običaj. Namjera evanđelista međutim nije govoriti o običajima stola, već naglasiti novost onoga što se dogodilo i izvrsnu kvalitetu čudesnog vina. Kronološki najprije se pilo loše vino. Kad je ono ponestajalo dolazi izvrsno vino koje nitko nije očekivao. Rečenica *Ti si čuvao dobro vino sve do sada* ima dvostruko značenje. Ravnatelj misli da je to zaručnikovo vino. Čitatelju je međutim jasno da je to vino Isusov dar, tj. da je on pravi zaručnik (usp. 3,29) koji donosi pravu radost i veselje koju vino u Bibliji simbolizira.

11Tako, u Kani Galilejskoj, učini Isus prvo znamenje i objavi svoju slavu te povjerovalaše u njega njegovi učenici.

Ταύτην ἐποίησεν ἀρχὴν τῶν σημείων ὁ Ἰησοῦς ἐν Κανὰ τῆς Γαλιλαίας καὶ ἐφάνερωσεν τὴν δόξαν αὐτοῦ, καὶ ἐπίστευσαν εἰς αὐτὸν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ.

Ovo učini Isus kao prvo (glavno, temeljno) od znamenja u Kani Galilejskoj...

Ivan spominje u svom evanđelju 7 znamenja: pretvaranje vode u vino (2,1-11), ozdravljenje sina kraljeva službenika (4,43-54), ozdravljenje uzetoga (5,1-9), umnoženje kruhova (6,1-15), Isusov hod po vodi (6,16-21), ozdravljenje slijepca (9,1-12) i uskrišenje Lazara (11,1-44). Sedam znamenja koja je evanđelist zabilježio predstavljaju puninu Isusovog objaviteljskog djelovanja. Radi se uvijek o ljudskoj potrebi u kojoj Isus priskače u pomoć darujući život, radost, zdravlje. Riječ ἀρχή znači ne samo početak, prvo znamenje u seriji, već može značiti primarno, temeljno, glavno znamenje, budući da predstavlja, simbolizira Isusovo stvarateljsko i preobraziteljsko djelo u cjelini koje započinje upravo u Kani koja kao takva ima programatski karakter za njegovo cjelokupno djelovanje.

Izraz σημείον – znamenje je od posebne važnosti za Ivana koji ga s izrazitom ustrajnošću upotrebljava za čudo, dok sinoptici preferiraju izraze kao δύναμις (snaga, moć) ili τέρας (čudo).

Ivan u biti preuzima SZ-tnu upotrebu ovog izraza. U SZ σημείον označava činjenicu, događaj, realnost, ne nužno čudo, po kojoj Bog očituje svoju prisutnost, svoj zahvat, svoju volju, svoje planove. Npr. znak koji Bog stavlja Kajinu na čelu da ga nitko ne ubije (Post 4,15); krv pashalnog janjeta na vratima kao znak Bogu da tu kuću poštedi od pomora prvorođenaca (Izl 12,13); duha kao znak koji podsjeća na savez s Noom (Post 9,17) obrezanje kao znak saveza između Boga i Abrahama (Post 17,9-11). Nijedan od ovih znakova predstavlja čudo. Međutim ima u SZ i čuda koja su okarakterizirana kao znamenja, znakovi. Možemo ih podijeliti u dvije grupe:

- 1) znamenje kao dokaz da bi se vjerovalo: npr. različita čuda koja čini Mojsije da bi dokazao autentičnost svoga poslanja
- 2) znamenja kao objava: Po ovim čudima se Bog objavljuje kao djelatan u ljudskoj povijesti i u isto vrijeme transcendentalan; npr. egipatska zla, prijelaz preko crvenog mora. Br 14,22: bog objavljuje svoju slavu.

Kod Ivana znamenja imaju objaviteljski karakter. Znamenja komuniciraju poruku, objavljuju identitet Isusa koji ih je učinio. Znamenje u Kani dakle ima objaviteljski karakter. Samo evanđelje kaže: *objavi svoju slavu*. Termin slava (δόξα) kad se odnosi na Isusa označava njega samoga, njegov identitet kao Sina Božjega. Izvještaj o znamenju u Kani je još precizniji u ovom vidu. Naime čitav izvještaj ima simboličko značenje. Znamenje u Kani objavljuje Isusa kao Mesiju koji dolazi zamijeniti stari savez novim noseći sa sobom sve obilje mesijanskih darova. Na temelju čega ovo tvrdimo?

a) U izvještaju primjećujemo mnoge detalje koji za literarno shvaćanje događaja nisu važni, štoviše stvaraju poteškoće. Jedan od tih detalja je insistiranje na veličini kamenih posuda. Količina od 600 litara vode čini se pretjerano za obredno pranje, makar to bila i svadba, koja nije morala biti tako velika. Isto tako govor upravitelja stola koji naglašava novost, neuobičajenost događaja (najprije loše a na kraju dobro vino) i kvalitetu vina. Ovi detalji za priču nisu potrebni. Još je čudnije ako uzmemo u obzir izvanbiblijske izvore koji nam tvrde suprotno od onoga što govori upravitelj stola. Naime najbolje vino se zaista čuvalo za kraj gozbe. Ovi detalji i poteškoće upućuju nas da evanđelist želi reći nešto više, tj. da izvještaj ima simboličko značenje.

b) Znamenje nam predstavlja Isusa kao stvoritelja novog, izvrsnog vina, izvanredno obilnog, koje stiže na stol nakon što je prvo vino potrošeno. Ove činjenice se jasno podudaraju sa nekim starozavjetnim mesijanskim tekstovima:

Post 49,10-12: *10Od Jude žezlo se kraljevsko, ni palica vladalačka od nogu njegovih udaljiti neće dok ne dođe onaj kome pripada - kome će se narodi pokoriti. 11Svog magarca za lozu privezuje, mlado magarice svoje za čokot. U vinu on kupa svoju odjeću svoju halju u krvi od grožđa. 12Oči su mu od vina mutne, zubi bjelji od mlijeka.*

Am 9,13: *13"Evo dolaze dani - riječ je Jahvina - kada će orač stizat' žeteoca, mastilac grožđa sijača, kad će planine procuriti mladim vinom i svi se bregovi prelijevati njime.*

Pnz 32,12-14: *12Jahve sam njega je vodio, tuđeg boga s njim ne bijaše. 13Povede ga po visočjima zemlje, nahrani ga plodovima poljskim, dade mu meda iz pećine i ulja iz tvrde stijene; 14kravljeg masla i ovčjeg mlijeka s pretilinom jaganjaca, ovnova bašanskih i jaraca, sa salom žitnih bubrega, i napoji ga pjenušavom krvlju grožđa.*

Iz 25,6: *6I Jahve nad Vojskama spremić će svim narodima na ovoj gori gozbu od pretiline, gozbu od izvrsna vina, od pretiline sočne, od vina staložena.*

U SZ mesijanska vremena se opisuju izrazom obilje vina. Isus u prvom i temeljnom znamenju koje čini proizvodi izvanredno obilje vina vrhunske kvalitete i objavljuje svoju slavu. Zaključak je logičan: s Isusom se ostvaruju

mesijanska vremena sa njihovim specifičnim karakteristikama. Znamenje u Kani to objavljuje.

Simboličku vrijednost osim događaja u cjelini imaju i određeni detalji. Čudesno vino stiže kada je potrošeno prvo koje je bilo lošije kvalitete. Prvo vino označava stari zavjet. Novo bolje vino označava novi zavjet koji nadvisuje prvi. Vino simbolizira mesijanski dar, tj. samog Isusa. Obilje i kvaliteta tog vina izražavaju obilje i kvalitetu Isusa kao dara. On dolazi kao onaj koji donosi radost, veselje, život. On je pravi zaručnik koji pripravlja eshatološku, nebesku gozbu. Razlog veselja neće biti vino već zajedništvo s Bogom, izvorom svakoga dobra. Zajedništvo s Bogom je već sada moguće po Isusu koji Boga među ljudima uprisutnjuje. Uvjet je vjera.

Možemo također reći da znamenje u Kani osim što je kristološki i označava mesijansku eru i mesijanska dobra može se shvatiti i kao sakramentalno znamenje. Sv. Irenej kaže da vino simbolizira euharistiju. Naime dva termina spomenuta u Iv 2,1-12 usko su povezana s euharistijom: vino kao mesijanski dar i Isusov čas kad će Isus proliti svoju krv za otkupljenje grijeha. U euharistiji vino postaje otkupiteljska krv Sina Božjega.

...te povjerovalaše u njega njegovi učenici (καὶ ἐπίστευσαν εἰς αὐτὸν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ): Ovdje nalazimo proces koji smo sreli već u prologu: Isusova objava, Svjetlost koja prosvjetljuje biva prihvaćena sa strane učenika i kao posljedica rađa se vjera. Prijedlog εἰς kako smo već više puta istakli (usp. 1,18) obično označava dinamičnost. Može se reći da učenici ne samo prihvaćaju objavu i vjeruju već ulaze u međusobni odnos s Isusom, kojega karakterizira povjerenje, prihvaćanje i ljubav prema osobi u koju se vjeruje.

5. Programatski karakter znamenja u Kani

Od bitnog je značaja smještaj znamenja u Kani u Ivanovom evanđelju na samom početku Isusovog javnog djelovanja. Izvještaj o svadbi u Kani se tako može usporediti sa nastupnim govorom u sinagogi u Nazaretu kojim Luka započinje Isusovo djelovanje (Lk 4,16-30) i sa Mk 1,21-28 gdje se opisuje prvi Isusov nastup u javnosti u sinagogi u Kafarnaumu. Matej započinje Isusovo javno djelovanje govorom na gori (Mt 5-8), točnije s blaženstvima. Sve ove perikope su posebno važne jer imaju programatski karakter, tj. naznačuju u čemu će se sastojati Isusovo javno djelovanje i kakvi će biti odnosi između njega i ostalih likova.

Tako npr. u Mk 1,21-28 Isus naučava i izgoni zloduha, tj. liječi. Isusova čitava djelatnost kod Mk obilježena je njegovom moćnom riječi i djelima među kojima egzorcizmi zauzimaju važno mjesto. Učenici ga prate, narod mu se čudi i divi, zlodusi mu se opiru. Bit će to tako tijekom čitavog evanđelja. Narod se pita o identitetu onoga koji može tako naučavati i kome se zlodusi pokoravaju. Tema Isusovog identiteta je centralna u Markovu evanđelju.

Nešto slično može se reći i o perikopi Iv 2,1-12. Već smo rekli da znamenje u Kani kao prvo, temeljno znamenje simbolizira Isusovo stvarateljsko i preobraziteljsko djelo u cjelini. Preobraženje vode za obredno pranje u novo vino označava svu neizmjernost novine koja s njime dolazi i koju evanđelje opisuje. On kao dar od Boga u kvaliteti i kvantiteti nadilazi sve ono što je do tada Bog darovao svom narodu. Čudo u Kani simbolizira dolazak mesijanskih vremena s i po Isusu. Evanđelje u cjelini opisuje kako je eshatološko vrijeme započelo i koje mu je značenje. Osim toga kao što Isus u Kani objavljuje svoju slavu tako će sva njegova djela očitovati prisutnost i djelovanje Božje u njemu i po njemu. Vrhunska objava i proslava bit će njegov čas koji se u izvještaju spominje. Isusova objava naići će na nerazumijevanje Židova, koje u perikopi predstavlja ravnatelj stola koji ostaje zabezекnut događajem ali mu ne razumije porijeklo. Židovi neće razumjeti Isusovo porijeklo i na kraju će ga ubiti. Sluge znaju. Učenici vjeruju u Isusa. Odgovor koji Isus želi postići svojim djelovanjem jest razumijevanje, prihvatanje njegovih riječi i djela i vjera u njega. Na kraju treba istaknuti i programatski karakter Marije kao Isusove majke i Žene kakvu ju predočuje Iv 2,1-11. Na isti način Marija će biti prikazana i pod križem. Distanca između Isusa i Marije koja počinje u Kani traje sve do križa kad će kao Isusova majka postati majkom njegovih učenika.